

ÉPÍTŐ IPAR

MŰSZAKI HETILAP.

Tartalom: Ybl Miklós emlékezete. — A ma szokásos adómentesség káros befolyása Budapest fejlődésére (Folytatás). — Vegyesek. — M. Mérnök- és Építész-Egylet. — Fővárosi ügyek. — Ajánlati árlejtések. — Pályázatok. — A legfontosabb építő-anyagok piaci árai. — Hirdetések.

— Arcképmelléklettel. —

Felolvasatott a Magyar Mérnök- és Építész-Egylet mű- és középítési szakosztályainak január 25-én tartott Ybl-emlék-ülésén.

Tisztelt Tagtársak!

Alig néhány hete mult egy éve, még itt ült közöttünk: a mester, az elnök, a jó barát, tevékenységének legutolsó percei is a mienk voltak; bölcsességének, jóságának, szeretetének utolsó sugarait mi élveztük s a gyászban, a mely halálával családját sújtotta, legelső sorban mi osztakoztunk.

Az 1890-ik évi december 15-én tartott szakosztályi ülésen még Ő elnökölt s utolsó szavai a melyek e teremben elhangzottak, azok voltak, a melyekkel az „Építő Ipar“ címlapjára vonatkozó tervező pályázat nyertesének a pályadíjat átnyújtotta. Aztán fölhangzott a szívből fakadt, szokásos „Éljen az elnök“ s mi — soha sem láttuk többé Őt!

Nem gondoltam, mikor a mai, a szakosztályok bizalmából engem megtisztelő föladata vállalkoztam, hogy annak megfelelni még ma, egy év után is, ennyire nehéz lesz, azt hittem volt, hogy egy év elég hosszú idő rá, hogy az örökre szóló elválás fájó sebe behegedjen s reméltem, hogy immár képes leszek a subjectiv érzelem helyébe az objectiv értelem erejét állítani: most érzem, hogy a toll kezemben és hangom még mindig reszket, a mikor Rá gondolok, mert az űr soraink között, a melyet távozása okozott, még mindig tátongó, s alig is lesz valaha betölthető!

Itt, a hol megszoktuk Őt, szakosztályaink patriarcháját, elnökül üdvözölni, azóta csupán e képben, mely termünk falát ékesíti, van jelen, szünet nélküli emlékeztetőül arra a szellemre, arra az irányra, a melyet Ő képviselt; e termen kívül pedig, alig van a fővárosnak olyan előkelőbb pontja, a mely gondolatainkat, emlékezésünket Rá ne irányozná, minden fordulónál, minden lépten elének tárul egy-egy alkotása, mindenütt ajkunkra vehetjük az Ő áldott nevét: „ezt is, ezt is, ezt is az öreg Ybl építette!“

Valóban az Ő neve Budapest modern fejlődésével teljesen egybeforrt. A nemzeti muzeum épületétől

kezdve, a melynek építésében, mint Polláck mester segédje, már tevékeny részt vett, egész a lipótvárosi u. n. bazilika még egészen el sem készült fonséges alkotásáig csaknem minden kiválóbb épületmű magán viseli az Ő keze nyomát, vagy legalább szellemének azt a bélyegét, a melyet tanácsadása, utbaigazítása nyomott reá, s ha végig tekintek sorainkon, a szaktársak ama csoportján a melynek tagjai az építőművészet és építő ipar mai gyakorlatában serények, alig-alig van a ki Tőle ne tanult, vagy nyomában ne haladt avagy legalább példáján ne okult volna, a ki el ne ismerné Őt — a szó szűkebb vagy tágabb értelmében — mesterének, s igazán csak a fogalom félreértésének vagy félremagyarázásának tulajdoníthatom azt a nem egyszer elhangzott állítást, hogy Ybl, habár sokat épített, tömérdek elismerésre és bámulatra méltót alkotott — nem hagyott maga után „iskolát“ mert részemről éppen azt a folytonos haladás és folytonos fejlődés processusát tartom és hirdetem az Ő iskolájának, a melynek Ő — építőművészeti működésében, a kezdettől a végig — részint indítója és vezetője, részint eszköze, részint maga is, tárgya volt s mely processus magával ragadta a Vele élt egész nemzedéket s az utánna jövőket s a melynek a ki — bármi okból — magát alávetni nem akarta, megállt, vagy más irányt választott, az vagy elmaradt, vagy elbukott . . .

Tény, hogy 50 év óta de az utóbbi 25 év óta minden kétséget kizárólag Ő volt a zászlóvivő, Ő volt a vezér, Ő volt az iránytű, a mely építőművészetünk hajóját irányozta, kormányozta, vezette a nélkül, hogy a vezérszerepet valaha követelte volna, önkénytelenül, mondhatnám öntudatlanul lett az első elseje, a kinek vezérszavát, mindenki parancsnak érezte a ki a kulturális lét eme hajójára szállt, mert a vezér talentuma, kifogyhatatlan haladó-ösztöne s bölcs mérséklete és éppen szerénységében rejlő megtámad-

hatatlan hatalma jogarrá szentesítette az őnt, a melyet csakis a halál csavart ki kezéből.

Igen, a folytonos haladás és fejlődés, ez az Ybl iskolája, a melyet végig járt Ő maga, s a melyet örökül ránk hagyott. Nem stylisztikai „iskola“ ez, hanem az a lélektani rendszer, a melyet az Ő működése képviselt, s a mely mint ösztönszerű sugalom mindenkiben fölébredt és mindenkit tette, haladásra serkente, a ki az ő légkörébe jutott, s az Ő példáját követni ösztönzi még azt is, a ki egészen más styl-irányban dolgozik, mint a melyet művészetében Ő kultivált! Sokszor hallhattuk tanítványai, követői ajkairól, hogy Ybl-től füllel nem lehet tanulni, csak szemmel, hozzá tehetjük: még szemmel sem annyira, mint lélekkel, értelemmel! S épen ez tette Őt nem csak mesterré, hanem atyamesterünké, a kitől nem annyira azt tanulhattuk, hogy mit hogyan kell csinálni, mint inkább, hogy mit kell csinálni művészetünk, s különösen hazai építőművészetünk érdekében!

Vagy van-e közöttünk, a ki kétségessé, kérdésessé akarná tenni azt a tényt, hogy Ybl ifjúkora idejétől késő öregsége utolsó napjáig folyton tanult, folyton haladt és fejlődött, s a tapogatózás első kísérletei helyébe mindig érettebb, tökéletesebb alkotások léptek, míg végre az általános elismerést nyert remekeknek adtak helyet, s utolsó műveit már azzal a biztos nyomu „kiírt tollal“ fogalmazta, a mely őt a mű történelem egyik kiváló alakjává emelte. Mindig meg tudta érezni a kor szükségleteit, a melynek dolgozott, s meg bírta találni az építőművészeti formát, a mely a nyilatkozó szükségletnek megfelelt, sőt — a részletekre nézve — megtalálta a léptéket, s a maga helyén alkalmazta is, a mely lépték az egyes építőművészeti föladatak természetét megillette; nem adott túlsokat, de keveset sem, hanem éppen annyit a mennyit a kor szelleme, a föladat természete követelt, s föloldva e két mozzanat elemeit saját én-jének egyéni styljében, bármit alkotott is, az mindig az Ő sajátja az Ő építőművészeti egyéniségének kinyomata, ábrája vala.

Tekintsük a 40-es és 50-es évek Tőle származott szerény polgári házait, majd — később — a főuri paloták sorát, aztán a közintézetek s végre a monumentális középületek pompás idomait, ezek mindegyikén fölismerjük nemcsak az időszakot, a melyben épültek, nemcsak a gyakorlati célnak megfelelő idomzatot, hanem fölismerjük magát a mestert, fokozatos fejlődésében, a mint — föladataival — maga is nőttön-nőtt s végül a dalműház és a Lipót-templom fönséges idomzataiban, mint diadalmas győző jelen meg, feje körül a művészet glóriájával.

S mindemez épületek azt a jellemzetet viselik, a mely őket megilleti, conceptiójukban és kiképeztetésükben lényegüknek, céljuknak, rendeltetésüknek megfelelők; a bérház: nem affectál palotát, hanem megmarad — a szerkesztés tökéletessége mellett is — bérháznak, a palota: a nagy-úr lakóhelyére vall, a monumentális építmény pedig méreteiben, anyagában, díszítésében, egész megjelenésében az egyházi vagy

profán középület karakterét mutatja utolsó ízeig. S e mellett mindeniken ott van Ybl, a mester, hatalmával, tehetsége s apró gyöngeségei nyomaival: ez az Ő stylje, ez az Ő iskolája!

Ybl valóban nem tartozott azok közé a művészek közé, a kiket „Isten kegyelméből valóknak“ szoktak mondani, Ő önmagából lett, magából fejlődött nagygyá s a ki azt az utat követi a melyen Ő haladt, az az Ő iskolájához tartozik, s szerencséjének ismerheti, hogy oda tartozik.

De nemcsak mint építőművész, hanem mint építőmester is első volt Ő a mesterek között, s ezt nemcsak műveinek végrehajtásakor, a szolid pontos fogantatásban, hanem azzal is bebizonyította, hogy a szerkezetek tökéletesítésében mindig elül járt. Avagy ki volt az, a ki a modern technikai fejlődés újabb és újabb szerkezeteit elsőül alkalmazta s a gyakorlatba beleoltotta, és ki volt, nem Ő-e, a ki a faragott követ, a mikor ideje nálunk is elkövetkezett, legelsőül merete használni, egy egészen új jövőt teremtve ez által hazai architecturánk fejlődésének?! . . .

És milyen munkaerő! Ha csak futólag végig gondolunk alkotásainak szinte végtelen során, s számba vesszük azokat a nehézségeket is, a melyekkel Neki — az Ő idejében — megküzdeni kellett, s a melyekhez képest a mai kor építészenek a dolga, a ma rendelkezésre álló segéderőkkel és eszközökkel, majdnem játéknak tűnik föl, Iránta érzett bámulatunknak és tiszteletünknek meg kell hatványozódnia. Pedig Ő még a technikai munka legnagyobb részét is — működésének talán, legutolsó éveit kivéve — maga végezte. Ő nem csupán munkaszerző főnöke, hanem első munkása is volt a saját irodájának s műveinek nemcsak conceptióját, hanem a részletezés munkáját is büszkén mondhatta a magáénak. És e mellett soha sem volt hozzáférhetetlen vagy féltékenykedő, mindig elismerte a mások érdemét, és segédjeivel nem egyszer ült tanácsot s szívesen elfogadta véleményüket, ha a vélemény helyes voltáról meggyőződhetett; s az a kölcsönös cserehatás, a mely ily módon a mester és a tanítványok közt kifejlődött, míg az utóbbiakat föl emelte, Őt nemcsak kisebbé nem tette, hanem éppen ebben tűnt föl az ő igazi nagyszabású művészi alakja! Maga nem volt virtuoz rajzoló oly értelemben, mint a hogy azt ma értjük, de megbecsülte mindenkiben a tetszetős és hatásos előadás képességét, s nem egyszer hallottam tőle, egyik vagy másik művészileg kidolgozott rajz szemlélésekor: „szeretnék így rajzolni tudni“ habár a rajzolás művészetét mindig csak eszköznek tekintette s az architectura lényegét soha sem rendelte alá annak. Gyakran nyújtotta a babért olyanak, a kinek habár ügyetlenebb kézből származó rajzában, több értelmet és teremtő erőt talált, a másoknak, talán sokkal tetszetősebben ábrázolt conceptiójával szemben. De azért, ha nem volt is fölötte jeles rajzó, minden vázlatán, minden karcolásán megérzett a mester kezének jellemzetes, kifejezésteljes nyoma, mert minden vonása művészeti idomot, s az idomban eszmét jelentett . . .

Ez az a kép, a mely elhúnyt mesterünkről emlé-

kezetemben él, s a mely kép Öt mint építész-t varázsolja lelki szemeim elé.

Ha pedig a dicsőültben, itteni elnökünk-re gondolunk, a hála és a szeretet szent érzelmeit kell, hogy érezzük szivünkben Iránta! Húsz évnél jóval tovább volt szakosztályainknak elnöke, s a meddig élt, egyenesen lehetlenségnek éreztük, hogy más legyen közöttünk a vezér, mint Ő, s akárhányszor — pedig sokszor tette! — köszönte meg az iránta nyilvánult bizalmat és akart visszavonulni, újból s újból ismét, egyhangú lelkesedéssel, újra megválasztottuk s kértük Öt, hogy ne hagyjon el minket, maradjon itt, adjon irányt és adjon nyugalmat, eszközöljön békét közöttünk a mi Neki, már egyszerű megjelenése által is, mindig sikerült. Pedig — az elnöki tiszt követelte képességek szempontjából értelmezve a szót — nem született elnöknek. Szónok nem volt, a szó hatalmát nem bírta érvényesíteni, a tanácskozások vezetésében bizonyos határozatlanságot csak ritkán bírt leküzdeni, de az egyéniségben rejlő varázs, s a föltétlen ragaszkodás, a melylyel Iránta — kivétel nélkül — mindnyájan viseltettünk, s a melyet a méltányossága, gyöngédsége s igazságérzetében vetett föltétlen hitünk ébreszte föl és tartott meg bennünk, elnöki tisztének a betöltését is könnyűvé tette Neki úgy, hogy elnöklete alatt e szakosztályokban keserűbb viták, vagy komolyabb összeütközések soha, de soha nem voltak!

Igen, egyéniségének a varázsa, talán ez az a kifejezés, a mely a köztünk fönnállott áldásos viszonyt leginkább megmagyarázza. S ez a varázs — ha létokát akarjuk kutatni, — az Ő törhetetlen kötelességérzetében s elvállalt kötelességeinek pontos, szinte könyörtelenül pontos teljesítésében gyökerezhetett. Üléseinken — ha csak betegség vagy rosszullét nem akadályozta — mindig pontosan megjelent s ha nem jöhetett, soha sem mulasztotta el erről a titkárságot értesíteni, hogy a helyettesítésről gondoskodni lehessen. S így tett Ő a fővárosi ülések, az építőmesteri vizsgáló bizottság tárgyalásai s utóbb — a mikor ő Felsője kitüntető ténye által, a főrendiház tagja lett — az ottani, s számos-számtalan egyéb kötelezettségeinek a teljesítésében is. . .

S most emlékezzünk meg Róla mint emberről és barátáról, mint a kinek emléke iránt, élvezett barátságáért, jóságáért mi mindannyian, akik Hozzá közel álltunk, hálás ragaszkodással tartozunk.

Magas, tekintélyt kifejező, széles vállú alak s a vállak fölött oly tipikus fej, a mely a régi olasz művészekre emlékeztetett; hátrafelé hajló, széles, domború homlok s oly átható nézésű szemek, a melyek a dolgok mélyébe látnak s első pillantásra megtalálják és szétválasztják a jót, jobbat, vagy selejttest. Nyugodt, bizalmat keltő modor az érintkezésben, lázas, önmagát emésztő a munkában; ilyen volt Ybl külsőleg. Temperamentuma — különösen ifjabb éveiben — csaknem ijesztően hirtelen haragú, hogy indulata, s következő pillanatban, a megbánásnak adjon helyet, s mikor aztán minden áldozatra kész, hogy haragja tárgyát — kiengesztelje. Szerény volt, féltékenykedést, irigykedést nem ismert, jótékony, emberszerető egész

a bőkezűségig, néha a pazarlásig, s barátai, rokonai iránt csaknem a gondviselés szerepét viselte; teljes öntudattal gyakorolta a jót és soha sem bánta meg. Egyszer — súlyos anyagi veszteség után — hallottam Tőle e sóhajt: „Keresni, szerezni könnyű, de megtartani, ez az, a mi nehéz!”

Szelleme — jóbarátok bizalmas körében — szikrázó, olykor szinte pajkos, s hány oly bizarr ötlete, mondása maradt meg tradíció-szerűen közöttünk, a mire azt kellett mondanunk: ez csak az öreg Ybl-től tellett! Egyszóval, mint ember és barát egyaránt az volt, a mit ez a szó jellemez legjobban: szeretetreméltó; mint művész pedig mindnyájunk emlékében úgy él mint mesterünk!

S most nincs többé, elment, itt hagyott, hiába kértük, hogy maradjon velünk, s minket immár csak az a jóleső tudat vigasztalhat, hogy csakis a halál bírta Öt elszakítani tőlünk!

Nem természetes-e, hogy halála után, mihelyt a csapás első fájdalma alól fölocsúdtunk, mindannyiunk lelkében élénk visszhangra talált s lelkesedést költött a kegyeletes eszme, hogy Ybl Miklósnak szobrót emeljünk! Ha volt valaha a ki szaktársai részéről igazán megérdemelte, hogy emlékét ily módon is megörökítsék, úgy Ő az, és bennem szent és törhetetlen a hit, hogy nem is fogunk megnyugodni addig, míg a legnagyobb magyar építőművész ércebe öntött mássát nem fogják visszatükrözni a Duna habjai!

Addig és azután mindvégig éljen közöttünk az Ő áldott emlékezete!

Nej Béla.

A ma szokásos adómentesség káros befolyása Budapest fejlődésére.

(Folytatás.)

Hogy lehet tehát e bajon segíteni?

Mindenekelőtt azt kell vizsgálni, vajjon nem volna-e lehetséges egyszerűen az adómentességet egészen megszüntetni? — »Egyenlő jog és egyenlő kötelezettség minden egyes polgárra nézve.« Ez legyen a jelszó.

Ez volna véleményem szerint a legigazságosabb megoldása ennek a kérdésnek. Legalább úgy álljon érdekeben és módjában annak a váci-utcai háziurnak ódon házat lebontani és helyébe új, modern épületet emelni, megfelelő hásszonnal, mint annak a nagykörúti üzérnek, a ki adósságra telket vesz, erre hitelbe házat építés azt nyereséggel eladja.

Ez azonban — legalább ez idő szerint — lehetetlen. Lehetetlen pedig a következő okokból:

Budapest város lakossága szaporodik, akár élveznek az új házak adómentességet, akár nem! És ha ezt a kedvezményt megszüntetjük, ennek természetes következménye az lesz, hogy az új bérházak annyival kevesebbet jövedelmeznek és akkor a pénzes emberek tőkéiket még kevésbé fogják mint eddig házépítési vállalatokba fektetni: a lakáshiány tehát még nagyobb lesz és a házbér abban az arányban évről-évre nagyobb és elviselhetlenebb lesz.

Ez olyannyira természetes és biztos következménye lenne az adómentességi kedvezmény megszüntetésének, hogy a megszüntetésről ez idő szerint szó sem lehet.

Hogy tehát a lakásviszonyok ismét, — illetőleg még inkább — rosszabbra ne forduljanak, hanem inkább javuljanak, az adómentesség kedvezményét fenn kell tar-

VEGYESEK.

Kinevezések. A miniszterelnök a fővárosi Közmunkák Tanácsához Bakos János miniszteri mérnököt miniszteri főmérnökké, Francsek Imre okleveles építéssz, mérnökké nevezte ki.

Ybl Miklós arcképét veszik mai számunkkal t. Olvasóink abból az alkalomból, hogy a Magyar Mérnök- és Építész-Egylet mű- és középítési szakosztályai feledhetetlen elnökük iránt táplált kegyeletük kifejezésül a Mester elhunytának évfordulóját (1891 jan. 21.) követő hétfőn — a szakosztályoknak évtizedek óta megszokott rendes ülésnapján — emlékülést rendeztek; ekkor olvasta föl Ney Béla, az egyesület titkára, a mai számunkban egész terjedelmében olvasható megemlékezést. Lapunk ugyan már közölte nagy halottunk arcképét 1881-ben, 50 éves építész jubileuma alkalmából; azt hisszük azonban, hogy t. Olvasóink nagy tiszteletünk jeleként, melylyel a Mester emlékének adózunk — ma is szívesen veszik azt — annál inkább, mert hű másolata annak az olajfestménynek, melyet ezelőtt husz évvel Than Mór festőművész az elhunyt számára készített és mely, az elhunyt fiának kegyeletéből, egyesületünk üléstermét díszíti.

A szabadkai közpörházra hirdetett pályázatra beérkezett 11 db. pályamű közül a belügyminiszterium a bíráló bizottság javaslatához képest az I. díjjal és a végrehajtással Bobula János »Egészség és Könyörület« jellegű pályaművét, a II. díjjal H. Gaál Adorján és Keresztes István budapesti építésszek »Veres kereszt 2 körben« jellegű pályaművét tüntette ki.

Mérnök választások. Budapest főváros tanácsa műszaki hivatalában üresedésben lévő következő állásokat töltötte be választás útján. Megválasztottak mérnököknek: Baróthi Károly, Szilágyi F. Lajos, segédmérnököknek: Gerenday Dezső, Háhnél Aurél, Kégl Árpád, Wukassinovits József, Pirovich Aladár, Izsépy József H. Gaál Adorján, Jendrassik Alfréd, és Schmidt Lajos.

Előmunkálati engedélyek. A kereskedelemügyi m. kir. miniszter Mezei Károly és társai német palánkai lakosoknak, a Palánkától Ó-Kérig esetleg Palánkától Új-Verbászig vezetendő rendes vágányú vasútvonalra az előmunkálati engedélyt egy évi tartamára újból megadta.

Rövid hírek: Arad város közgyűlése a Kossuth-utcában építendő laktanya építésére 82,000 frtot megszavazott. — Szeged város közgyűlése a folyó évben építendő új iskolákra a belügyminiszterium jóváhagyásával 60,000 forintot szavazott meg. — Az ungvári kir. kath. főgymnásium építésére a közoktatásügyi m. kir. miniszterium 15,000 frtot engedélyezett. — Az urikányi (zsvívölgyi) kőszénbánya társulat választmányi ülésén munkáslakóházak építésére 600,000 frtot szavazott meg. A budapesti »New-York« palota építő munkáira, Hauszmann Alajos tanár tervei szerint, az árlejtés pár hét múlva ki fog iratni. — Csongrád városa ártézi kutat fúrat, mely munkára 9000 frt van előirányozva. — A belga kormány vízépítési munkákra 1891-ben 15.938,923 frankot szavazott meg. ebből a Maas folyóra 1.759,176 frankot, a Schelde folyóra 2.303,173 frankot, a Senné és Dyle folyókra 2.000,000 frankot, a Leyl-Iperleé csatornára 1.124,078 frankot a kőszén csatornákra 3.380,690 frankot az antwerpeni kikötőre 1.250.000 frankot, az ostendei kikötőre 591,795 frankot, hat más viziútra 110,000 franktól 499,500 frankig terjedő összegeket fordított. — A La-Manche-csatorna alatti alagút tervét a következő ülészakban ismét az angol parlament elé viszik. — A francia ipar- és kereskedelmi kamarák országos egyesülete újból felkérte a kormányt, hogy Párisnak tengeri kikötővé alkotására vonatkozó újabb tervezeteket dolgoztasson ki és terjesszen a képviselőház elé. — Londonban e hó 9-én a kristálypalotában elektromos kiállítás nyitottak meg. — A Schmidt-emlékre az osztrák mérnök- és építész-egylet gyűjtő iveim eddig 19,484 frtot gyűjtött. — A bécsi Donaukanal szabályozására külön műszaki osztályt szerveztek.

MAGYAR MÉRNÖK- ÉS ÉPÍTÉSZ-EGYLET.

Választmányi ülés. jan. 23-án. Elnök Liphay Sándor. Ez ülésen elfogadta a választmány az egyesület 1892. évi költségelirányzatát a forgó tőkének 23593 frt bevételével és 23181 frt kiadásával; egyszersmind utasította

a tisztikart, hogy az ez évben tartandó jubilaris ünnepek költségeire külön előterjesztést tegyen. — A gépészeti szakosztálynak az Illés-féle indítványra vonatkozó átirata javaslattétel végett 8 tagú bizottságnak adatott ki. — Az egyesületben nem tagok által tartandó előadásra az elnökség is adhat engedélyt, idegen nyelvűre azonban a választmány véleménye kikérendő. — A folyó ügyek elintézése után fölvétetett 2 új tag, és bejelentetett 18-nak a belépése. — Végre Czigler Győző meghívta a választmányt a jan. 25-ki Ybl-emlékülésre.

A gépészeti- és bányászati szakosztályok ülése jan. 23-án. Elnök Bexheft Mór, jegyző Jász Dezső; jelen volt 19 tag. A működő bizottság javaslatára kimondott, hogy a jubilaris pályázatra külön kérdéseket nem tűz ki, hanem kinek-kinek tetszésére bizza, hogy a gépészet, elektrotechnika és bányászat köréből bármilyen tárgyú és terjedelmű munkával pályázzék; Fölkéri továbbá a választmányt, hogy a pályadíjakat 1000 forintra emelje föl. Végre Schön Fülöp felelt arra a kérdésre: mi az oka annak, hogy különben egyenlő körülmények között a vontató hajó kerekei vontatás közben kevesebbet fordulnak mintha a hajó magában halad.

A mű- és középítési szakosztályok néhai nagynevű elnökük Ybl Miklós elhunytának első évfordulója alkalmából f. hó 25-én emlékülést rendeztek, melyen a kegyelet legigazibb őszinte szava nyilatkozott a mester emléke iránt. Az emelvényt Yblnek mellszobra díszítette délszaki növényekkel körülvéve, a nagyszámú hallgatóság soraiban pedig az egyesületnek legkiválóbb tagjai is helyet foglaltak; ott volt Liphay Sándor, Hollán Ernő, Tolnay Lajos, Lechner Lajos, Steindl Imre, Pucher József stb. számra hatvanan. Az ülést Czigler Győző szakosztályi elnök nyitotta meg és fölkérte Ney Bélát hogy Megemlékezését olvassa föl. Lapunk homlokán egész terjedelmében olvashatók a közvetlenség melegétől áthatott sorok, elhangzásuk után az előadót számosan üdvözölték és az elnök köszönő szavait általános helyeslés kísérte. — Ezután tudatta az elnök, hogy kegyeletök jeléül ezentúl évenként ezen a napon fogják a szakosztályok az Ybl.-alap pályadíját kiadni.

A mű- és középítési szakosztályok rendes ülése jan. 25-én. Elnök Czigler Győző, jegyző Francsek Imre jelen volt 42 tag. A múlt ülés jegyzőkönyvének hitelesítése után az elnök fölkérte a tagokat, hogy a budai ev. reform. templom pályatervét bírálandó bizottság tagjaira szavazataikat adják be; ez megtörténvén, az elnök kijelentette, hogy a bizottság tagjai lettek: Czigler Győző, Kiss István és Schulek Frigyes. — Ezután az elnök bejelentette, hogy Nagy Virgil az építészeti nagy pályázat bíráló bizottság tagja elfoglaltsága miatt lemondott. Helye jövőre fog betöltetni. — Végül az elnök örömmel jelentette, hogy Schlick Béla a Schlick-féle gyár nevében a mai Ybl-emlékünnepen szerepelt mellszobrot az elhunyt és az egyesület iránti tisztelete jeléül az egyesületnek ajándékozta.

FŐVÁROSI ÜGYEK.

A Fővárosi Közmunkák Tanácsából.

1892. január 21.

Podmaniczky Frigyes báró alelnök az ülést megnyitván, a jegyzőkönyv hitelesítésével Luczenbacher Pál és Dr. Darányi Ignác tanácsstagok bizattak meg.

A Nagykörúti kölcsön alap 1892-iki előirányzatát, továbbá a fővárossal a terjedékek beváltására nézve kötött egyezményt a kormány jóváhagyta. A miniszterelnök ide vonatkozó leiratait a tanács tudomásul veszi.

A katonai kincstár és a főváros között folyt tárgyalások eredményeként a főváros duna jobbparti oldalán, a II. ker. Retek-utcában egy vadász-zászlóalj számára

Főst. Than Mór.

YBL MIKLÓS

A MAGYAR MÉRNÖK- ÉS ÉPÍTÉSZEK EGYSÉGE TULAJDONÁT TEVŐ OLAJFÖSTMÉNY UTÁN

